

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

7. Iz gozda in nazaj v gozd.

(Konec.)

anjače nalože na železniške vozove in jih odpeljejo v tovarno za papir. Tu jih zmečejo v kotel, napolnjen s kislino. Ta začne vreti in končno nastane iz te zmesi gosta kaša, ki jo precede v fino, drobno testo. V stiskalnicah se testo stisne in tako postane končno papir kot ga prodajajo v trgovinah.

In eno teh pol papirja je kupil tudi v mestu pesnik. Ta je sedel nekega večera, ko ga je navdahnilo pesniško razpoloženje, za mizo, vzel je svinčnik, in kar vsipale so se na beli papir iz njegovega srca globoko občutene pesmi o lepoti gozda, kako sanja v zgodnjem poletju. Svoje pesmi pa je potem ponesel v tiskarno. Ta je nakupila že cele kupe papirja, napravljenega v tovarni iz smrekovega debla. In zabrnili so tiskarski stroji in v kratkem času so pomnožili vsako polo pesmi, ki jih je zložil ta pesnik, v nešteto tiskanih pol. In iz pôl so nastale cele knjige pesmi, ki so šle spet po knjigarnah v prodaj.

In glejte, eno teh knjig je kupil nekega dne, ko se je mudil v mestu, tudi oni grajski lovec, ki je tako rad zahajal v opoldanski vročini ležat v senco nekdanje košate smreke. Z njo je odšel domov, da se naslaja ob lepih pesmih. Nekoč gre spet v gozd, pa vzame zbirko in jo prebira gredé po sencah tihega gozda. A ni mu bila čisto nič všeč. Zakaj mislil si je vrhu vsega: »Čemu naj si mučim oči s temi sanjami, ko lahko v resnici uživam lepoto gozda v veliko večji meri, kot ta blede pesnik v zatohlem mestu?« Pa je vrgel zbirko pesmi nejevoljen daleč od sebe v temno goščo. Tam je obležala knjižica za starim parobkom, in solnce jo je žgalo mnogo dni, tako da so postali listi rumeni, in dež jih je namakal toliko, da je obledela mnoga črka, in mraz je knjižico trgal, da je jela razpadati, in miši so začele stikati po njej, da bi dobile za svoja gnezda kaj podloge, in dihur je prišel in jo je vohal, in lisica je prišla in razkopala še zadnje liste, misleč, da je morda med njimi skrita zanjo pripravljena dobra pečenka. Ni bilo torej čudno, da je knjiga ob tolikih in takšnih obiskih popolnoma razpadla. List za listom je preperel in se spreminjal v prah in prst, tako da je nastal iz knjige v par letih rodoviten kupček mastne prsti.

Tik pod kupčkom pa je poganjal nov poganjek smrečice, ki je jela razprezati svoje koreninice vedno bolj v kupček drobne črne prsti. In ni bilo dolgo, pa je poganjek použil ves ta kupček kot tečno hrano in se je krepko razvijal in obetal, da postane iz te mladice kdaj mogočna smreka, podobna oni, ki so jo bili posekali pred leti.

Zakon narave je pač tak: »Kaj je to, kar je bilo? Ravno to, kar bo. Kaj je to, kar se je godilo? Ravno to, kar se bo godilo. Nič novega ni pod solncem in nihče ne more reči: Glej to je novo; ker prešlo je že v časih, ki so bili pred nami.« (Pridigar I. 9—10.)

